

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 600

гр. Варна, 25.10.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
М. Кр. Маринова

като разгледа докладваното от М. Кр. Маринова Въззивно частно гражданско дело № 20223000500490 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното.

Производството е по реда на чл.274 и сл. от ГПК.Образувано по подадена частна жалба от Администрацията на Министерския съвет и от Министерски съвет чрез гл.ю.к.В.Г. против определение №2663/15.07.2022г., постановено по в.гр.д. №1410/22г. по описа на ВОС, с което е прекратено производството по делото.В жалбата се твърди, че определението е неправилно по изложените в същата подробни съображения.Претендира се да бъде отменено и делото върнато на ВОС за продължаване на съдопроизводствените действия.

Въззиваемите Л. Д. Г., Р. П. Г., К. С. Д., М. Н. Д., В. С. С. и Ц. К. С. в депозирания отговор по жалбата в срока по чл.276, ал.1 от ГПК чрез процесуалния си представител адв.П.С. поддържат становище за нейната неоснователност и молят обжалваното определение да бъде потвърдено.

Въззиваемата страна Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, не е депозирала отговор по жалбата в срока по чл.276, ал.1 от ГПК

Съдът, след като съобрази събраните по делото доказателства и приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по в.гр.д.№1410/22г. по описа на ВОС е образувано по подадената от Администрацията на Министерския съвет/АдмМС/ и от Министерски съвет/МС/ жалба вх.№6384/30.05.2022г./по описа на ЧСИ, подадена по пощата на 26.05.2022г./ против действие на ЧСИ Захари Димитров, рег.№808, район на действие ОС-Варна, по изп.д. №20218080400106 - въвод във владение на недвижим имот, извършен на

18.05.2022г.В жалбата се твърди, че въводът е незаконосъобразен, защото АдмМС не е длъжник в изпълнителното производство, а трети самостоятелен правен субект.Длъжник е Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, поради което не следва изпълнението да бъде насочвано към АдмМС.Последната владее имота от преди образуване на делото, по което е издадено изпълняваното решение, предвид което и на осн. чл.435, ал.5 от ГПК против нея не е следвало да се извършва въвод.Недвижимият имот е публична държавна собственост, попада изцяло в стопанство „Евксиноград“ и се владее от АдмМС, тъй като е предоставен за стопанисване и управление на МС с решение на МС от 29.12.1997г., а съгласно съставения АДС №9337/24.07.2017г. е предоставен за стопанисване и управление на АдмМС.Отделно въвод не е следвало да бъде извършван и защото границите на имота не са обособени и индивидуализирани, както и липсва изпълнително основание, въз основа на което лицата, в чиято полза е образувано изп.дело, да преминават през територията на стопанство „Евксиноград“/предназначено за обслужване на представителните и социални нужди на централните държавни органи/, за да достигат до процесния имот.Предвид изложеното се претендира да бъде отменен извършеният въвод във владение.

Въззиваемите Л. Д. Г., Р. П. Г., К. С. Д., М. Н. Д., В. С. С. и Ц. К. С. в депозираното писмено възражение по жалбата в срока по чл.436, ал.3 от ГПК чрез процесуалния си представител адв.П.С. поддържат становище за нейната недопустимост, евент. неоснователност.

Въззиваемата страна Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, в депозираното писмено възражение по жалбата в срока по чл.436, ал.3 от ГПК чрез процесуалния представител ю.к.А.С. поддържа становище за нейната основателност.

ЧСИ е изложил мотиви по обжалваното действие.

Производството по изп.д.№20218080400106 е образувано по молба на Л. Д. Г., Р. П. Г., К. С. Д., М. Н. Д., В. С. С. и Ц. К. С. въз основа на изпълнителен лист №260217/21.12.2020г., издаден по гр.д.№547/19г. по описа на ВОС, гр.о., с който Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, е осъдена на осн. чл.108 от ЗС да предаде на посочените лица владението върху собствения им недвижим имот, представляващ ПИ с идентификатор 10135.2567.12 по КKKP на гр.Варна, с площ от 3330 кв.м. по документ за собственост, а по скица - 3342 кв.м., находящ се в гр.Варна, местност „Долна Трака“, при съответни посочени граници.

Първоначално насроченият въвод не е проведен, т.к. с определение №43/30.03.2021г., постановено по гр.д.№1140/21г. по описа на ВКС, I гр.о., на осн. чл.309 от ГПК изпълнителното производство е спряно до приключване на производството по молбата на АдмМС и на МС по чл.304 от ГПК за отмяна на влязлото в сила решение, постановено по гр.д.№547/19г. по описа на ВОС.След като с определение №60145/05.10.2021г., постановено по гр.д.

№3348/21г. по описа на ВКС, II гр.о., влязло в сила на 09.11.2021г., молбата е оставена без разглеждане като недопустима, изпълнителното производство е възобновено. Преди извършване на обжалвания въвод ЧСИ е поискал съдействие от МС, респ. от АдмМС за осигуряване на представител на АдмМС, който да присъства на въвода, както и съдействие от НСО и от органите на полицията в гр.Варна. Според протокола за въвод във владение от 18.05.2022г. взыскателите са въведени във владение на процесния имот, като на въвода са присъствали служител на НСО; служител на Пето РУ при ОД МВР Варна, служител на резиденцията „Евксиноград“, както и вещо лице - геодезист, с чиято помощ имотът е отграничен от останалите в резиденцията.

Съгласно разрешенията в мотивната част на ТР №3/2015 от 10.07.2017г. на ОСГТК на ВКС, въводът във владение е изпълнителен способ, чрез който се изпълняват всички притезания за предаване на владението или държането на недвижим имот, независимо от това, дали притезанието произтича от вещно или облигационно правоотношение. При извършването му съдебният изпълнител отстранява длъжника и въвежда взыскателя във владение на същия. За да може да бъде извършен въвод, взыскателят трябва да представи на съдебния изпълнител изпълнителен лист, удостоверяващ правото му да бъде въведен във владение на имота. Този изпълнителен лист не само удостоверява посоченото право, но и разрешава то да бъде упражнено от кредитора по реда на принудителното изпълнение и наред с това овластява изпълнителя да предприеме такова, след като бъде сезиран за това по надлежния ред. Тъй като изпълнителният лист удостоверява изпълняемото право, той съдържа данни не само за неговия предмет, но и за страните по правоотношението. Чрез това посочване се определят активната и пасивна легитимация на страните по изпълнението в смисъл, че взыскател по него може да бъде само лицето, посочено в листа като кредитор, а длъжник - само лицето, посочено като такъв по материалното правоотношение. Затова принудителното изпълнение не може да бъде предприето и осъществено срещу лица, които не са посочени като длъжници в изпълнителния лист, въз основа на който е образувано производството по принудително изпълнение, освен в случаите, когато изпълнителният лист има действие и за трети лица съгласно разпоредбата на чл. 429, ал.2 и ал.3 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл.435, ал.5 от ГПК въвод във владение на недвижим имот може да се обжалва само от трето лице, което е било във владение на имота преди предявяване на иска, решението по който се изпълнява. Ако пропусне срока за обжалване, третото лице може да предяви владелчески иск.

Нормата урежда защитата на третото лице, което е придобило владението върху имота преди завеждането на делото, по което е постановено изпълняемото решение, защото се предполага, че това лице не може да бъде обвързано от постановеното по делото решение по силата на чл.226, ал.3 от ГПК, т.к. не е имало прехвърляне на спорното право в хода на процеса, така щото приобретателят да е обвързан. По отношение на това трето лице правата

на вискателя няма да са установени с надлежно изпълнително основание, което води и до невъзможност за реализирането им чрез производството по принудителното изпълнение по аргумент на обратното от чл.523, ал.1 от ГПК. За да не може да се извърши въвода, е достатъчен само фактът на установеното преди завеждане на делото владение върху имота, като е без значение дали третото лице има права върху него и дали те са противопоставими на вискателя. Това следва от обстоятелството, че установените с изпълнителното основание права на вискателя не обвързват третото лице, за разлика от хипотезата на чл.523, ал.2 от ГПК, където такава обвързаност се предполага на основание чл. 226, ал.3 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл.40, ал.3 от ЗА Администрацията на МС е самостоятелно юридическо лице на бюджетна издръжка. Министерски съвет като централен колегиален орган на изпълнителната власт, който съгласно чл.106 от КРБ организира стопанисването на държавното имущество, няма самостоятелна правосубектност. Макар и самостоятелно юридическо лице, АдмМС за процесното изпълнително производство няма качеството трето лице по см. на чл.435, ал.5 от ГПК. Така, защото в производството АдмМС не твърди, че защитава свое самостоятелно право касателно недвижимия имот, за който е извършен въвод, явяващо се отделно от това на Държавата, а напротив твърди, че имотът е собственост на Държавата, като е бил възложен за стопанисване и управление на АдмМС. По силата на чл.14, ал.3 от ЗДС държавните учреждения и предприятия, на които е предоставено правото на управление на имоти държавна собственост, са овластени да ги владят, ползват и поддържат от името на държавата, за своя сметка и на своя отговорност, а от тук произтича и процесуалната им легитимация да водят искове за защита правото на собственост на Държавата. По тези искове обаче те са процесуални субституенти на Държавата, като последната е носител на материалното право, предмет на предявения от субституента иск за собственост /съответно негов предмет не е защитата на фактическо ползване, което субституента упражнява със съгласие на Държавата/. В настоящата хипотеза с влизане в сила на решението по предявения ревандикационен иск против Държавата със СПН нейното право на собственост върху недвижимия имот е отречено, а следователно е отречено и производното от него право на управление и стопанисване, дори и АдмМС да не е участвала в процеса. Действително АдмМС е осъществявала фактическото ползване на имота по силата на предоставеното ѝ право на управление и стопанисване от преди завеждане на иска, решението по което се изпълнява, но тя не е осъществявала владение върху имота по см. на чл.435, ал.5 от ГПК, вкл. няма и твърдения за това. Поради липсата на горното и подадената жалба е недопустима, съответно образувано производство по нея пред ВОС подлежи на прекратяване. Ирелевантни за настоящото производство са оплакванията, свързани с това, че границите на имота не са индивидуализирани и липсва изпълнително основание, въз основа на което лицата, в чиято полза е образувано изп.дело, да преминават през територията на стопанство

„Евксиноград“, за да достигат до процесния имот.

Обжалваното определение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №2663/15.07.2022г., постановено по в.гр.д. №1410/22г. по описа на ВОС.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____